

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiného a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Kraj Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 6. 2016, č.j. ÚOHS-R229/2015/VZ-24653/2016/322/DRu,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 6. 2016, č.j. ÚOHS-R229/2015/VZ-24653/2016/322/DRu, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S291,292/2015/VZ-18719/2015/541/ODv (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), rozhodl ve společném řízení o spojených správních řízeních vedených pod sp. zn. S291/2015/VZ a S292/2015/VZ zahájených

dne 18. 5. 2015 z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem (žalobcem – Krajem Vysočina) dále vymezených veřejných zakázek, tak, že jednotlivými výroky svého rozhodnutí vyslovil, že:

I. Zadavatel (dále „žalobce“) se dopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) tím, že nedodržel při zadávání veřejné zakázky „Vnitrostátní nepravidelná autobusová doprava v rámci projektu „Přírodní a technické obory - výzva pro budoucnost“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 24. 10. 2013 pod ev. č. 371021 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 29. 10. 2013 pod ev. č. 2013/S 21-364317 (dále jen „veřejná zakázka I“), postup stanovený v § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách ve spojení s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když stanovil pro zadání předmětné veřejné zakázky základní hodnotící kritérium „nejnižší nabídková cena“, a to v členění na dílčí hodnotící kritéria „cena za 1 km autobus s kapacitou 49 míst k sezení“ s váhou 75%, „cena za 1 km - minibus s kapacitou 19 míst k sezení“ s váhou 15%, a „cena – 1 hodina čekání“ s váhou 10%, která nejsou slučitelná s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, čímž nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž výše uvedený postup žalobce jakožto zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel dne 6. 1. 2014 s vybraným uchazečem 26 rámcových smluv na plnění této veřejné zakázky.

II. Žalobce jakožto zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky I nepostupoval v souladu s § 156 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, když do 3 pracovních dnů od uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení tj. od 24. 10. 2013 do 30. 10. 2013 neuveřejnil na svém profilu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky.

III. Žalobce jakožto zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky „Vybavení odborných učeben v rámci projektu „Přírodní a technické obory - výzva pro budoucnost“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 24. 10. 2013, pod ev. č. 371016, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 12. 2013 a dne 17. 12. 2013, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 29. 10. 2013 pod ev. č. 2013/S 210-363901, ve znění opravy uveřejněné dne 19. 12. 2013, pod ev. č. 2013/S 246-428231 (dále jen „veřejná zakázka II“) nepostupoval v souladu s § 156 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, když do 3 pracovních dnů od uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení tj. od 24. 10. 2013 do 30. 10. 2013 neuveřejnil na svém profilu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky.

IV. Žalobce jakožto zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání části B veřejné zakázky II nedodržel postup stanovený v § 84 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách, když neodeslal oznámení o zrušení předmětného zadávacího řízení na část B veřejné zakázky II k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek do 3 dnů ode dne přijetí rozhodnutí o jeho zrušení ze dne 11. 2. 2014.

V. Za spáchání shora uvedených správních deliktů byla žalobci jakožto zadavateli podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 80 000 Kč, splatná do dvou měsíců od nabytí právní moc rozhodnutí.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného a toto rozhodnutí ve výrocích I., II., III. a V. potvrdil (proti výroku IV. rozklad nesměřoval).
3. Proti rozhodnutí předsedy Úřadu žalobce podal včasnou žalobu, v níž uvádí, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu s právními předpisy, protože jsou dány důvody pro jejich zrušení soudem.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve vztahu k výroku I. rozhodnutí žalovaného žalobce namítá, že je nesprávný názor správních orgánů o tom, že hodnocení dle kritéria nejnížší nabídkové ceny je hodnocením jednokriteriálním; žalobce zastává názor, že § 78 odst. 4 až 6 zákona o veřejných zakázkách nevylučuje možnost dílčích hodnotících kritérií cenové povahy u základního hodnotícího kritéria nejnížší nabídková cena. Závěr žalovaného a předsedy Úřadu o nesprávném stanovení hodnotících kritérií žalobcem je proto v daném ohledu třeba hodnotit jako rozporný se zákonem. Názor správních orgánů nelze aprobovat ani tehdy, pokud odkazují na již uvedený názor, že u hodnocení dle kritéria nejnížší nabídkové ceny se jedná dle zákona o veřejných zakázkách o hodnocení jednokriteriální. V této souvislosti totiž neplatí úvaha žalovaného, že rozdělením základního hodnotícího kritéria „nejnížší nabídková cena“ do dílčích hodnotících kritérií mohlo odradit potenciální uchazeče o veřejnou zakázku I. Postup žalobce totiž vedl k tomu, že pro nastavení hodnocení a hodnotících kritérií zohlednil informace z relevantního trhu, které podrobně ověřoval - právě proto, a ohledem na specifickou předmětné veřejné zakázky zohlednil, že zásadním parametrem z hlediska potenciálních dodavatelů je alespoň odhadovaný rozsah využití běžného zájezdového autobusu a mikrobuse.
5. Navíc je dle žalobce nelogická a nesrozumitelná úvaha žalovaného, resp. předsedy Úřadu, dle jehož rozhodnutí (body 35. a 36.), neboť v rozporu s předchozími závěty připouští, že jako slučitelný se zákonem je postup, kdy by žalobce požadoval předložení celkové nabídkové ceny, která by vyšla z věcně shodných cenových složek, které žalobce uvedl v Čl. 10 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace; takový postup předseda Úřadu označuje jako postup, který nemohl odradit žádného z potenciálních dodavatelů. Není dle žalobce rozhodné, jak se matematicky dospěje k nejnížší nabídkové ceně, ať je to tedy pouhým sečtením jednotlivých parametrů nebo jejich násobením určitým koeficientem.
6. Nelze akceptovat ani závěr o porušení zásady transparentnosti. Na jednu stranu totiž předseda Úřadu ve svém rozhodnutí uvádí, že postup žalobce vede k tomu, že není možné dospět k jednoznačnému závěru, že zadavatel získal poptávané plnění za skutečně nejnížší cenu, na jiném místě však uvádí, že byla nakonec vybrána nabídka uchazeče se skutečně nejnížší nabídkovou cenou.
7. V tomto ohledu žalobce uzavírá, že správní orgány na základě teleologického výkladu nepřipustně rozšířily omezení a povinnosti zadavatele v zadávacím řízení dle § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Z § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách totiž plyne, že základním hodnotícím kritériem je nejnížší nabídková cena, zákon ale žádné další omezení neobsahuje. Je v této souvislosti třeba vzít v potaz soukromoprávní povahu zákona o veřejných zakázkách.
8. K výroky II. a III. rozhodnutí žalovaného žalobce namítá, že je nesprávný závěr, že odůvodnění účelnosti veřejné zakázky musí být zadavatelem zveřejněno jako samostatný dokument v zákonem stanovené lhůtě na profilu zadavatele. Svůj názor přitom žalovaný opíral o vyhlášku č. 232/2012 Sb., o podrobnostech rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky a odůvodnění veřejné zakázky (dále jen „vyhláška č. 232/2012 Sb.“), i když v žalobou napadeném rozhodnutí předseda Úřadu uznal námitku žalobce, že předmětné informace byly obsaženy v zadávací dokumentaci.
9. V tomto směru žalobce odkazuje na znění § 156 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, dle kterého je dána povinnost zveřejnit odůvodnění účelnosti veřejné zakázky, přičemž dle § 156 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách stanoví podrobnosti rozsahu prováděcí předpisy (vyhláška č. 232/2012 Sb.). Zde žalobce odkazuje na vybraná ustanovení vyhlášky č. 232/2012 Sb., upravující obsahové náležitosti odůvodnění účelnosti veřejné zakázky. Dle žalobce tak z věci vyplývá, že záměrem zákonodárce a smyslem vyhlášky č. 232/2012 Sb., je popsat důvody a myšlenkové pochody zadavatele, ovšem pouze v případě, že některá ze zadávacích podmínek

splní parametry konkrétní podmínky uvedené ve vyhlášce č. 232/2012 Sb. Dle žalobce tak rozhodně nebyla záměrem zákonodárce povinnost automatického uveřejňování samostatného dokumentu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky, který tyto informace neobsahuje, neboť žádná zadávací podmínka nespĺňuje parametr podmínky dané vyhláškou č. 232/2012 Sb. Zákon o veřejných zakázkách přitom v žádném svém ustanovení výslovně nezakazuje, aby předmětné odůvodnění nemohlo být součástí již samotné zadávací dokumentace zveřejňované rovněž na profilu zadavatele. Proto není možné hodnotit přístup žalovaného a předsedy Úřadu jinak, než jako formalistický a vycházející se zjevně chybného výkladu smyslu příslušných zákonných ustanovení.

10. Žalobce v žalobě, podobně jako v rozkladu, nenapadl závěry plynoucí z výroku IV. rozhodnutí žalovaného, vymezil se však proti výši uložené sankce, neboť příslušný výrok a závěry jsou závislé na závěrech vyplývajících z výroků I., II. a III. rozhodnutí žalovaného a následně i z rozhodnutí předsedy Úřadu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

11. Ve svém vyjádření k žalobě, v níž navrhl, aby soud žalobu zamítl, se žalovaný nejdříve vyslovil k námitce, že § 78 odst. 4 až 6 zákona o veřejných zakázkách nevylučuje možnost dílčích hodnotících kritérií cenové povahy u základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny a nestanoví ani jiná omezení; dle žalobce se § 78 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách nevztahuje pouze k základnímu hodnotícímu kritériu ekonomické výhodnosti nabídky, jelikož v tomto smyslu neobsahuje návětí (jak je tomu v naopak v odst. 4 a odst. 5 téhož ustanovení). K tomuto bodu žaloby žalovaný uvedl, že ačkoli není v § 78 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách výslovně uvedeno, že by se vztahoval k základnímu hodnotícímu kritériu ekonomické výhodnosti nabídky, tak s ohledem na smysl a účel zákona, nelze dospět k jinému závěru, než že odst. 6 navazuje na odst. 4 a 5 téhož ustanovení, které ukládají povinnost stanovit dílčí hodnotící kritéria s určením jejich vah právě a pouze v případě, že zadavatel zvolí jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky. Jiný výklad by vedl k netransparentnosti procesu hodnocení nabídek. Hodnotící kritérium zvolené žalobcem, tj. nejnižší nabídková cena, je z povahy věci jednokriteriální, kdy celková nabídková cena (byť i vzniklá součtem jednotlivých dílčích cen za jednotlivé položky předmětu plnění) je jedinou hodnotou, na základě níž zadavatel určuje pořadí nabídek uchazečů (a ne nikoli přepočítává jednotlivé hodnoty dílčích kritérií podle jejich váhy). Žalovaný tak nijak nerozšířil omezení a povinnosti zadavatelů v zadávacích řízeních nad rámec zákona.
12. Dle žalovaného lze souhlasit se žalobcem, že proces zadávání veřejných zakázek je vysoce formalizovaným procesem soukromoprávní kontraktace. Zároveň však zadavatel je povinen v tomto procesu dodržovat ustanovení zákona a postupovat v souladu se základním smyslem a účelem zákona o veřejných zakázkách. V souladu se smyslem a účelem zákona o veřejných zakázkách je přitom možnost zadavatelů stanovit váhy jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím pouze v případě zvolení základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky. I když kontraktaci v rámci zadávání veřejných zakázek lze do značné míry stále označit za soukromoprávní, tak dohled nad zadáváním veřejných zakázek ovšem spadá do oblasti veřejnoprávní regulace. Na zákon o veřejných zakázkách je tak nutno pohlížet jako na právní předpis, jenž v sobě zahrnuje prvky soukromoprávní i veřejnoprávní.
13. Pakliže v dalším žalobním bodu žalobce namítá, že již ve fázi přípravy zadávacího řízení provedl vstupní analýzu relevantního trhu a její výsledky zohlednil právě při stanovení dílčích hodnotících kritérií, uvádí k tomu žalovaný, že pochybení zadavatele (žalobce) nespočívá v tom, že by hodnotící kritérium nejnižší nabídkové ceny nemohl rozdělit na dílčí položky, jak tomu učinil v bodu 6.1 zadávací dokumentace. Pochybení zadavatele žalovaný spatřoval v přidělení vah jednotlivým dílčím položkám nabídkové ceny, což je postup neslučitelný s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny. Samotné rozdělení základního hodnotícího kritéria

nejnižší nabídkové ceny na dílčí položky nabídkové ceny není v rozporu s kogentními ustanoveními zákona o veřejných zakázkách, neboť hodnocení dle jednotlivých cenových položek nabídky může být stále slučitelné s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny. Slučitelné ovšem nebude za situace, kdy pořadí jednotlivých nabídek bude určeno na základě propočtu poměrů nabídkových cen uchazečů vůči sobě navzájem. Taková matematická operace nevede ke stanovení jednotlivých nabídkových cen vyjádřených ve stejných měnových jednotkách, jejichž reálná hodnota není nijak deformována ve vztahu k hodnotě nominální. Blíže v tomto směru žalovaný odkázal vypořádání dané námítky v bodech 32. - 40. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. K vlivu na výběr nejvhodnější nabídky žalobce namítl, že sám předseda Úřadu v bodě 45. odůvodnění napadeného rozhodnutí popíral, že by tento znak skutkové podstaty správního deliktu byl naplněn, když připustil, že „*v případě veřejné zakázky na autobusovou dopravu, byla vybrána nabídka uchazeče se skutečně nejnižší nabídkovou cenou. Postup zadavatele tak neměl vliv na pořadí nabídek uchazečů, kteří v zadávacím řízení podali nabídku.*“ Žalobce však dle žalovaného uvedené vytrhává z kontextu dalších bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předseda Úřadu totiž sice neshledal vliv na výběr nejvhodnější nabídky mezi konkrétními dodavateli, kteří do zadávacího řízení nabídku skutečně podali. Dále však ve své úvaze pokračoval tak, že tuto skutečnost žalovaný správně zohlednil coby polehčující okolnost při stanovení výše pokuty. Tato okolnost však ještě neznamená, že postup vytýkaný žalobci byl v souladu se zákonem a neměl ani potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Při porovnávání pořadí nabídky s nejnižší nabídkovou cenou a nabídky s nevyšším bodovým ohodnocením se totiž není možné omezovat pouze na nabídky skutečně podané, tj. na zjišťování vlivu na pořadí pouze u nabídek podaných na základě nezákonně stanovené zadávací dokumentace a v netransparentním hodnocení nejnižší nabídkové ceny. Není totiž vyloučeno, že nezákonné stanovení hodnotícího kritéria mohlo odradit od podání nabídek další potenciální uchazeče, kteří by provedli odlišnou kalkulaci svých nabídek a dílčím cenovým kritériím by přisoudili takové hodnoty, při jejichž přepočítání na bodové ohodnocení by nejvýhodnější nabídka podle bodového ohodnocení nebyla zároveň nabídkou s reálně nejnižší nabídkovou cenou. Podrobněji k tomuto žalobnímu bodu žalovaný odkázal na vypořádání této námítky v bodech 45. - 51. napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný zrekapituloval, že ve vztahu k výrokům II. a III. rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že z vyhlášky č. 232/2012 Sb., která jako prováděcí předpis stanoví dle § 156 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách podrobnosti rozsahu odůvodnění veřejné zakázky, plyne, že nikoli u všech veřejných zakázek se uchazeči a široká veřejnost dozví důvody či myšlenkové pochody zadavatele. Tyto důvody se totiž dozví pouze v případě, že některá ze zadávacích podmínek splní parametry konkrétní podmínky uvedené ve vyhlášce č. 232/2012 Sb., neboť zde jsou tyto informace nezbytné pro případnou kontrolu jak ze strany uchazečů, tak ze strany široké veřejnosti. Žalovaný k tomu uvedl, že i v případě, kdy by žalobce nepožadoval žádné nestandardní požadavky, jejichž odůvodnění je vyhláškou č. 232/2012 Sb. vyžadováno, měl jako zadavatel dle § 156 zákona o veřejných zakázkách povinnost i tuto skutečnost ve formuláři odůvodnění účelnosti veřejné zakázky uvést. Jak se předseda Úřadu vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, takový postup by vedl k usnadnění zpětné kontroly postupu zadavatele v rámci zadávacího řízení, což, jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, je právě účelem vyhotovování odůvodnění účelnosti veřejné zakázky. Nadto žalovaný spatřuje argumentaci žalobce vnitřně rozpornou, neboť se jeví nepravdivým jeho tvrzení, že neexistovaly informace, které by měly být dle vyhlášky č. 232/2012 Sb. jako součást odůvodnění uveřejněny, jelikož žádné nestandardní požadavky nestanovil. Obsahem „Odůvodnění veřejné zakázky“, které bylo součástí dokumentace o veřejné zakázce, byly informace podle § 156 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Již z tohoto odůvodnění, které zadavatel zpracoval, avšak neuveřejnil na profilu zadavatele v souladu se zákonem, je zřejmé, že obsahuje informace, jak co se týče rizik

souvisejících s plněním veřejné zakázky, odůvodnění vymezení technických podmínek veřejné zakázky ve vztahu k potřebám veřejného zadavatele, tak odůvodnění stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií ve vztahu k potřebám veřejného zadavatele. Tvzení žalobce, že nebylo žádných informací, které by měly být v souladu s § 56 zákona o veřejných zakázkách uveřejněny na jeho profilu, tak žalovaný považuje za liché.

IV. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba je částečně důvodná.

IV.a) Stanovení dílčích kritérií u hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny

17. Problematikou, která byla vymezena ve výroku I. rozhodnutí žalovaného a následně v tomto rozhodnutí, jakožto i v žalobou napadeném rozhodnutí, dále rozvedena, se již správní soudy v nedávné minulosti zabývaly. V tomto ohledu je tak třeba připomenout rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016-65, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017-32 (zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Výsledek těchto řízení následně reflektoval žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 23. 5. 2018, č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-15180/2018/513/EPi, dostupném na www.uohs.cz. Právě v intencích těchto rozhodnutí, zejména pak zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017-32, věc posoudil i zdejší soud v nynější věci.
18. Spornou je tedy v tomto ohledu otázka, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, a to ve spojení s § 6 odst. 1 a § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.
19. Ustanovení § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách uvádí, že základním hodnotícím kritériem pro zadávání veřejné zakázky (dále jen „základní hodnotící kritérium“) je a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo b) nejnižší nabídková cena.
20. Dle § 78 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je na zadavateli, aby s ohledem na druh a složitost veřejné zakázky zvolil základní hodnotící kritérium.
21. Ustanovení § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách pak ukládá těm zadavatelům, kteří se rozhodli zvolit základním hodnotícím kritériem ekonomickou výhodnost nabídky, stanovit vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny.
22. Dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen dodržovat při postupu podle tohoto zákona zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
23. Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
24. Jak již zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016-65, ustanovení § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách neobsahuje samostatné pravidlo, které by mohlo být porušeno. Porušit je možno pouze § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách jako celek. Zadavatel veřejné zakázky není povinen dodržet postup stanovený v § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, jehož porušení vytýká žalobci žalovaný (srov. bod 50. rozhodnutí žalovaného), nýbrž postup stanovený § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Ustanovení § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (jak je patrné i z odstavce třetího) poskytuje zadavateli možnost volby základního hodnotícího kritéria, přičemž klíčové jsou pro jeho rozhodnutí druh a složitost veřejné zakázky.

25. Nazná-li zadavatel, že je z důvodu specifičnosti zadávané veřejné zakázky důležité pro efektivní výběr nejvhodnější nabídky hodnotit jednotkové nabídkové ceny dílčích částí zakázky, které jsou pro něj různě významné, je v jeho kompetenci přizpůsobit tomu podmínky zadávacího řízení. Vyhodnocení užitečnosti zvoleného řešení je pak již na zadavateli. Pohybuje-li se v mantinelech stanovených zákonem, nemůže být jeho postup právně rozporován.
26. Žalobce zvolil v zadávacím řízení ve věci veřejné zakázky I základním hodnotícím kritériem nejnížší nabídkovou cenu. Toto kritérium dále rozčlenil na dílčí kritéria, z nichž každému přiřadil váhu v procentech podle jejich důležitosti pro zadávací řízení. Jednalo se o stanovení a) ceny za 1 km v případě autobusu s kapacitou 49 míst, a to s váhou 75%, b) ceny za 1 km v případě minibusu s kapacitou 19 míst k sezení, a to s váhou 15%, a c) cenu za 1 hodinu čekání, a to s váhou 10%. Následně pak zadavatel hodnotil nabídky uchazečů bodovací metodou, kdy nejnížší nabídková cena/hodnocená nabídková cena byla násobena vahou příslušného subkritéria. Vítězskou se stala nabídka s nejvyšším počtem bodů.
27. Vzhledem k povaze veřejné zakázky žalobce považoval za nutné zohlednit ceny jednotlivých dílčích plnění, která pro něj měla různý význam. K tomu žalobce uvedl, že provedl analýzu trhu a zjištěné informace zohlednil v rámci požadavků, které měl v rámci veřejné zakázky I. Přestože byla stanovená dílčí kritéria nazývána cenami, je v nich zakomponován prvek ekonomické výhodnosti, směřující k dosažení maximální efektivnosti vynaložených nákladů. Ačkoliv tedy žalobce nazval základní hodnotící kritérium „nejnížší nabídková cena“, vymezením dílčích kritérií, podle kterých byly nabídky hodnoceny, se *de facto* jedná o základní hodnotící kritérium „ekonomická výhodnost nabídky“. Zadavatel ovšem nejedná v rozporu se zákonem, zvolil-li v rámci základního hodnotícího kritéria ekonomická výhodnost nabídky jako dílčí kritéria pouze nabídkové ceny. Znění § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách zadavateli neukládá povinnost zvolit nutně vedle nabídkové ceny další dílčí hodnotící kritéria, nabídková cena pouze musí být vždy zohledněna.
28. Vytýká-li žalovaný žalobci, že jednal v rozporu s § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že vymezil a následně hodnotil nabídky na základě vah přiřazených dílčím cenovým kritériím, v podstatě tím tvrdí, že žalobce jednal dle § 78 odst. 1 písm. a), a tudíž v souladu s § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný tedy fakticky nevytýká žalobci porušení § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž pouze užití nesprávné terminologie.
29. V souladu s výše uvedeným soud uvádí, že žalobci lze vytknout nesprávné užití termínu při specifikaci základního hodnotícího kritéria (v tomto ohledu tak soud nemohl zcela přisvědčit díky jeho žalobních námitek, mohl se však ztotožnit s jejich základním významovým směřováním, to sice o nespáchání vytýkaného správního deliktu). To však samo o sobě neznamená porušení § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách jako celku.
30. Použitím nesprávné terminologie by zadavatel toliko mohl za určitých okolností vyvolat v uchazečích mylnou představu o zadávacích podmínkách. Taková situace by teoreticky mohla představovat porušení zásady transparentnosti zakotvené v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo, neboť nikdo nemohl být na pochybách, jakým způsobem budou nabídky hodnoceny. Hodnotící kritéria byla nastavena jednoznačně.
31. Má-li být průběh zadávacího řízení transparentní, musí být v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu proveden způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, publikovaný pod č. 2189/2011 Sb. NSS, který se výkladem pojmu transparentnost podrobně zabývá). Proces zadávání veřejné zakázky má probíhat průhledným, veřejně kontrolovatelným a předvídatelným způsobem. K zabezpečení principu transparentnosti může nejlépe přispět největší míra informovanosti uchazečů, zadavatelů, ale i veřejnosti o průběhu veřejných zakázek, včetně řádného odůvodnění veškerých úkonů, které zadavatel činí. Pouze tak může být postup zadavatele předvídatelný a v souladu se zásadou právní jistoty.

32. Žalobce v nyní projednávané věci předem jasně vymezil hodnotící kritéria a nastavil zřetelný způsob hodnocení nabídek uchazečů, podle kterého následné hodnocení prováděl. Je sice pravdou, že primárně při zadání veřejné zakázky uvedl jako základní hodnotící kritérium nejnížší nabídkovou cenu, zároveň s ním však specifikoval jednotlivá dílčí hodnotící kritéria s přiřazeným váhovým hodnocením, proto žádný potencionální uchazeč nemohl být uveden v omyl či nejistotu, jakým způsobem bude jeho nabídka hodnocena. Podmínky byly zřetelně a srozumitelně specifikovány a každý uchazeč měl možnost nastavenému způsobu hodnocení svou nabídku předem přizpůsobit. Přestože tedy žalobce zvolil pro základní hodnotící kritérium nesprávný termín, obsahově (materiálně) jeho oznámení o zakázce netrpí žádnými vadami způsobilými vyvolat nejasnosti či pochybnosti o řádnosti nastaveného procesu.
33. Z výše uvedeného je navíc patrné, že posuzované formální pochybení žalobce nejenže nepředstavuje z hlediska formálních znaků skutkové podstaty porušení § 78 odst. 1 ani § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž není ani způsobilé vyvolat společenskou škodlivost žalobcova jednání. Toto jednání tudíž není možné považovat za správní delikt také pro nenaplnění materiální stránky správního deliktu (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2016, č. j. 62 Af 9/2015-79).
34. Naopak, žalobce nastavením vah u dílčích kritérií podpořil svůj úmysl zhodnotit cenové nabídky s maximální efektivností a tak, aby dosáhl co nejúčelnějšího vynaložení finančních prostředků. Žalovaný nemůže bez dalšího konstatovat, že přidělením vah dílčím kritériím při základním hodnotícím kritériu nejnížší nabídková cena nelze tohoto výsledku dosáhnout. Vyhodnotil-li žalobce předmětnou veřejnou zakázku jako natolik specifickou, že považoval za důležité ohodnotit jednotkové nabídkové ceny uchazečů, zejména pokud dílčí činnosti v rámci zakázky měly být realizovány s různou četností a pro realizaci zakázky měly různý význam, nemůže žalovaný tyto faktory zcela ignorovat a bez dalšího žalobci vytýkat, že je zvolený způsob hodnocení neefektivní vzhledem k vynakládání veřejných finančních prostředků.
35. Na základě výše uvedených závěrů soud shledává, že žalobce se svým jednáním v rámci zadávacího řízení nedopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, jestliže pouze základní hodnotící kritérium nastavené v podstatě jako ekonomická výhodnost nabídky nesprávně nazval jako nejnížší nabídková cena. Popsané zadávací řízení nebylo nastaveno v rozporu s § 78 odst. 1 ani s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách - žalobci tudíž nelze vytýkat „nedodržení postupu stanoveného tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky“.
36. Žalovaný, resp. předseda Úřadu, se provedenou kvalifikací dopustil přepjatého formalismu, když jednání žalobce na základě formální vady bez ohledu na reálné nastavení zadávacího řízení vyhodnotil jako správní delikt i přesto, že zadávací řízení žalobce bylo od počátku nastaveno transparentně, logicky a celkově následovalo smysl a účel zákonné úpravy zadávání veřejných zakázek.
37. Ostatně skutečnost, že rozlišování mezi dvěma základními hodnotícími kritérii nehraje v nastavení procesu hodnocení nabídek významnou roli, potvrzuje i nova zákonná úprava procesu zadávání veřejných zakázek (zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek), která implementuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES. Od rozlišování mezi cenovými a necenovými kritérii je nově upuštěno a veřejní zadavatelé mají při zadávání veřejných zakázek za povinnost vycházet z ekonomicky nejvýhodnější nabídky. Současné trendy v oblasti zadávání veřejných zakázek jsou obecně charakteristické menší mírou formalismu, kazuistických pravidel a umožňují zadavatelům větší flexibilitu. Klíčovými požadavky jsou čitelnost, průhlednost, předvídatelnost a kontrolovatelnost zvoleného postupu. Zadavatelé tak při nastavování systému hodnocení nabídek mají vycházet z principů hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti a zabránit tak možnosti následného subjektivního posuzování nabídek komisí. Nepřekračuje-li zadavatel zákonem

stanovené mantinely a následuje-li svým postupem základní zásady, může využívat poskytnutou míru volnosti a vytvořit tak zadávací řízení co nejvíce vyhovující jeho potřebám.

38. V souladu s rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017-32, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil k právně i skutkově obdobné situaci, pak zdejší soud dodává, že „*ke porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, buře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Teprve je-li postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně nekontrolovatelným, jedná se o porušení zásady transparentnosti. Z toho vychází i stěžovatelem označený rozsudek ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008-222, podle něhož je porušením zásady transparentnosti taková situace, kdy zadávací podmínky jsou natolik nejasné, že objektivně připouštějí rozdílný výklad ohledně zadavatelských požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek*“. K tomu však, jak již bylo uvedeno, nedošlo, přestože označení „nejnižší nabídková cena“ se může na první pohled jevit rozporně ve vztahu s následujícími dílčími kritérii. Rovněž již bylo uvedeno, že zadávací dokumentace k veřejné zakázce I srozumitelným a jednoznačným způsobem vysvětluje, jak jsou stanovena dílčí kritéria, jakou mají váhu a jakým přepočtem komise dospěje k sestavení pořadí nabídek. Interpretace takto vymezených dílčích kritérií je sama o sobě jasná a v podstatě ani žalovaný netvrdí opak, kdy ze závěrů žalovaného a předsedy Úřadu nevyplývá, že by metoda zvolená žalobcem nebyla racionálně zdůvodněná specifickou povahou veřejné zakázky, nebo že by vedla k neúčelnému nakládání s veřejnými prostředky.
39. Vzhledem k závěru soudu, že jednáním žalobce vůbec nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, nepovažuje soud nutné podrobněji se vyjadřovat k otázce, zda toto jednání bylo způsobitelné ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.
40. Pro úplnost soud připomíná, že shora uvedené závěry vycházejí z citované judikatury jak Krajského soud v Brně, tak Nejvyššího správního soudu ve skutkové a právně obdobné věci; závěry této judikatury si mezitím osvojil i žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 23. 5. 2018, č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-15180/2018/513/EPi.

IV.b) Uveřejnění odůvodnění veřejné zakázky na profilu zadavatele

41. Výroky II. a III. rozhodnutí žalovaného, jakož i v rozhodnutí předsedy Úřadu, bylo žalobci vytýkáno, že v zákonem určené lhůtě neuveřejnil na svém profilu dokument označovaný jako „odůvodnění účelnosti veřejné zakázky“, a to v případě veřejné zakázky I i veřejné zakázky II.
42. Klíčovým je zde ustanovení § 156 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, dle kterého „*[v]eřejný zadavatel u nadlimitní a podlimitní veřejné zakázky uveřejní na profilu zadavatele odůvodnění a) účelnosti veřejné zakázky, b) přiměřenosti požadavků na technické kvalifikační předpoklady, c) vymezení obchodních a technických podmínek veřejné zakázky ve vztahu k potřebám veřejného zadavatele, d) stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií a způsobu hodnocení nabídek ve vztahu k potřebám veřejného zadavatele*“. Dle § 156 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách pak „*[v]eřejný zadavatel uveřejní odůvodnění podle odstavce 1 do 3 pracovních dnů od uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo od odeslání výzvy o zahájení zadávacího řízení*“, přičemž dle § 156 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách „*[p]odrobnosti rozsahu odůvodnění stanoví prováděcí právní předpis*“; tímto prováděcím předpisem byla vyhláška č. 232/2012 Sb.
43. Žalobce zastává názor, že nebyla dána povinnost automatického uveřejňování samostatného dokumentu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky, neboť tato povinnost vzniká pouze, pokud některá ze zadávacích podmínek splní parametry konkrétní podmínky uvedené ve vyhlášce č. 232/2012 Sb., což se v daném případě nestalo. Zároveň se žalobce domníval, že daný dokument není třeba na profilu zadavatel uveřejňovat, pakliže všechny relevantní údaje jsou zcela nesporně uvedeny v zadávací dokumentaci a k jejich zveřejnění tedy dojde dnem zveřejnění dokumentace.

44. V tomto bodě soud se žalobcem nesouhlasí. Naopak se domnívá, že zákon o veřejných zakázkách stanovil povinnost zveřejnit samostatný dokument odůvodnění dle § 156 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách na profilu zadavatele vždy. V tomto ohledu se ztotožňuje s úvahami, které v daném směru uvedl ve svém rozhodnutí předseda Úřadu a v podrobnostech na ně odkazuje.
45. Soud přitom považuje za podstatné mj. to, že dle § 8 vyhlášky č. 232/2012 Sb. platilo, že „[p]ro odůvodnění podle této vyhlášky použije veřejný zadavatel strukturu podle přílohy k této vyhlášce“. Ze znění § 156 zákona o veřejných zakázkách, stejně jako z dané „struktury“ dle prováděcí vyhlášky vyplývá, že smyslem uveřejnění odůvodnění je popis důvodů či myšlenkových pochodů, které vedly zadavatele k definování požadavků stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, kdy účelem předmětné zákonné povinnosti je zprůhlednění jednání zadavatele v rámci zadávacího řízení jak vůči uchazečům, tak vůči veřejnosti. Pokud je tedy vyhláškou č. 232/2012 Sb. stanovena konkrétní struktura odůvodnění veřejné zakázky, nemůže tato být nahrazena tím, že jsou jednotlivé údaje případně uvedeny v samotné zadávací dokumentaci. Odůvodnění veřejné zakázky má přitom sloužit k tomu, aby osoba, která se chce s relevantními informacemi dle § 156 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, jakož i dle vyhlášky č. 232/2012 Sb., seznámit, tak mohla učinit jednoduše a přehledně, aniž by musela dané informace vyhledávat v celém textu zadávací dokumentace.
46. I v případě, že by zadávací dokumentace teoreticky neobsahovala žádné „nadstandardní požadavky“, jejichž odůvodnění je vyhláškou č. 232/2012 Sb. vyžadováno, je třeba odůvodnění veřejné zakázky uveřejnit jako samostatný dokument již právě proto, aby dotčená osoba mohla jednoduše zkontrolovat nahlédnutím do takového dokumentu, zda jsou či nejsou příslušné požadavky v předmětné věci dány. Navíc posuzované znění § 156 zákona o veřejných zakázkách bylo do tohoto zákona vneseno zákonem č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, kdy dle příslušné důvodové zprávy „[b]lavním cílem navrhované novely je zvýšení transparentnosti zadávání veřejných zakázek a posílení možnosti kontroly vynakládání veřejných prostředků“. Právě v intencích této novelizace je uveřejňování odůvodnění veřejné zakázky jakožto samostatného dokumentu na profilu zadavatele ve všech případech.
47. Zároveň není zcela přesné žalobcovo žalobní tvrzení, že neexistovaly informace, které by měly být dle vyhlášky č. 232/2012 Sb. jako součást odůvodnění uveřejněny, neboť žalobce nestanovil žádné „nestandardní požadavky“ dle prováděcí vyhlášky. Žalobce totiž odůvodnění předmětných veřejných zakázek zpracoval, ačkoli neuveřejnil (vyjádřil zde již svůj shora uvedený názor, že uveřejnění není třeba vzhledem k tomu, že všechny relevantní údaje jsou součástí zadávací dokumentace), avšak toto odůvodnění obsahuje informace týkající se rizik souvisejících s plněním veřejné zakázky [ustanovení 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 232/2012 Sb., které žalobce v rámci žaloby smlčel], tak odůvodnění vymezení technických podmínek veřejné zakázky ve vztahu k potřebám veřejného zadavatele (§ 5 vyhlášky č. 232/2012 Sb.), jakož i odůvodnění stanovení základních a dílčích hodnotících kritérií ve vztahu k potřebám zadavatele (§ 6 vyhlášky č. 232/2012 Sb.). Ve vztahu k povinnosti uvedené v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 232/2012 Sb. soud poznamenává, že žalobce, jak bylo dovozeno a shledáno zákonně konformním, základní a dílčí hodnotící kritéria stanovil, pročez měl tuto skutečnost uvést i v odůvodnění veřejné zakázky.
48. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že odůvodnění veřejné zakázky, které mělo mít jakožto samostatně uveřejňovaný dokument strukturu dle vyhlášky č. 232/2012 Sb., v žalobcově případě obsahovalo údaje požadované touto prováděcí vyhláškou (resp. je obsahovala zadávací dokumentace), pročez tu jednak byla dána povinnost předmětný dokument uveřejnit; jednak se v tomto světle jeví nadbytečnou polemika žalobce, že zákonodárce nepřepokládal uveřejnění daného dokumentu ve všech případech, nýbrž jen v těch, kdy jsou dány údaje dle vyhlášky č. 232/2012 Sb.

49. Tento žalobní bod tedy soud nepovažuje za důvodný.

IV.e) Otázka výše sankce

50. Pokuta byla žalobci uložena za celkem tři správní delikty. V případě deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona u veřejných zakázkách soud dospěl k závěru, že jeho skutkovou podstatu žalobce nenaplnil. V tomto řízení proto již soud nemá důvod se zabývat žalobcovými námitkami proti výši uložené sankce, když o této otázce, která je závislá na rozhodnutí o spáchání správních deliktů, bude muset žalovaný v dalším řízení rozhodnout znova.

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na výše učiněné závěry lze shrnout, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení skutkového stavu, v jehož důsledku vyvodil nesprávný závěr o spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách žalobcem, a vydal tak nezákonné rozhodnutí, kdy toto pochybení nenapravit ani předseda Úřadu v žalobou napadeném rozhodnutí; skutková podstata předmětného správního deliktu nebyla jednáním žalobce naplněna. Soud se naopak neztotožnil s žalobou, pakliže směřovala proti závěru žalovaného a předsedy Úřadu o spáchání správních deliktů dle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.
52. Krajský soud proto na základě shora provedeného posouzení žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný (předseda Úřadu) právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
54. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce v dané věci nebyl zastoupen, nepožadoval tedy náhradu nákladů právního zastoupení, nýbrž pouze náhradu za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, která mu také náleží. Soud žalobci přiznal rovněž náhradu za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 29 Af 72/2016-69, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut). Zdejší soud se totiž ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či na vydání předběžného opatření bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (resp. na vydání předběžného opatření) jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby či vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je v tomto ohledu naopak nepodstatná.
55. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu